

Zrcadlo

Velmi ráda by se od něj odtrhla.
Uhnula hlavou.
Však nemůže,
zrcadlo si ji ponechává načtenou po svém.

Zkusila mnohé:
Až pálí, jak uškrtila vlasy,
až se jí zvedl žaludek, jaké chmýří divokých husí
načesala virblem ze špičky svého jazyka.

Nic, dnes večer stejně jako zítra ráno
odejde z koupelny ponížena.
V mezičase ji napadne pohrát si
s mužským přirozením jako se rtěnkou.
Za pochvalu.

Za trest se venku začne zdát déšť.
Ve skutečnosti neprší, tříští se
jakákoli vlídná odrazová plocha.

Zhruba jednu miliardu střepů
musí pak vymočit, a to umí a bezbolestně,
když se nahá šikovně schoulí.

Je mi trapné dívat se na ni svrchu,
ale čekám, z jakého bederního obratle vylétne motýl
s oslnivě nádhernými křídly,
chci zaznamenat jeho zpomalený, neslyšný úlet.

Vypadni z toho domu, Aneto.